

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Brevis Et Vtilis Commentarivs In Priorem Epistolam Pauli ad Corinthios, & in aliquot capita secundæ

Melanchthon, Philipp

Vitebergæ, 1561

VD16 M 2618

Capvt II. Decreui apud meipsum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36296

CAPVT II.

Deceui apud me ipsum.

Initium secundi capituli pertinet ad finem proximi. Narrat enim pluribus uerbis, cur non redierit, uidelicet ne eius mœsticiam seueritas aliqua augeret. Et mitigat obiurgationem in priore Epistola scriptam, subinde repetens commemorationem suæ erga ipsos beneuolentiæ, & uicissim Corinthiorum erga ipsum obseruantiam. Ait se lachrymantem scribere.

Postea addit expressam absolutionem hominis antea damnati propter incestam consuetudinem cum nouerca, qui ad pœnitentiam redierat. Ac primum hic sciendum est, hoc exemplum inter illustria testimonia recitari, quæ confirmant lapsos post Baptismum redire ad pœnitentiam posse, & redeuntes recipiendos esse.

Coniungit autem suam sententiam cum illius Ecclesiæ uoce: *Cui ignoscitis & ego ignosco.* Ita uoluit ordinem iudiciorum seruari, non armari ullos, ut sine cognitione pronunciarent, sicut sæpè fit à Romanis pontificibus. Sic intelligan-

II. EPISTOLA AD

tur & sequentia uerba: Ego cum ignosco alijs, ignosco uestra causa, id est non sum usus poena duriore, quam medici castigatione, quæ non interficeret fontem, ne uobis maiorem dolorem afferrem, & uestros animos ab Euangelio alienarem. Et nunc absoluo eum profusus, & consolatione uera erigi uolo, ne diaboli invidia in hoc dolore eum impellant in desperationem & in exitium. Noui iniquas cogitationes hostium, scio Diabolos insidiari Ecclesiæ, & intentos esse in occisionem, ut oppressos moestitia, urgeant. Non addo hic longiorem enarrationem. Sicut est enim commune facere Lectorem, ut exemplum obseruet, de modo condemnandi lapsos, & de recipiendis conuersis. Longior doctrina de conuersione alibi recitatur.

ἀλλὰ ἀποταξάμην αὐτοῖς, ὅπως
θῶν εἰς μακεδονίαν.

Narrat itinera sua, ac adparet in narrationibus sæpè peruagatum esse in minorem Asiam, & aliquoties inde in Europam nauigasse. Verbum ἀποταξάμην significat, indicans discessum alibi. Sicut Lucæ 9. Usurpatur & in Actis capite

pite 18, Est autem in uerbo hæc Emphas, ordinare apud alios, quæ ad discessum pertinent. Est igitur & forense uerbum ἀποτάξασθαι τῆ κληρονομίᾳ cedere hæreditate, iudicare, profiteri se nolle hæreditatem adire. Et Cyrillus dixit, εἰς νοῦν μὴ λαβόντες πλὴν σὺν ταξίῳ χριστοῦ, ἢ πλὴν ἀπόταξις τοῦ διαβόλου: Non cogitantes se fœdere coniunctos esse cum Christo, & renunciaſſe Diabolo.

τῷ διαμβεύοντι ἡμᾶς ὡς ῥῶ
χριστῷ.

Agit gratias Apostolus DEO, quod a quantum magnis ærumnis & certaminibus passim exerceatur, tamen seruetur, & habeat docendi locum, & colligat aliquem cœtum, sicut nunc mirum est, adeo aduersantibus pontificibus & Regibus, tamen Deum alicubi, & ministerium Euangelij & Ecclesias seruare. Pro eo beneficio nos quoque Deo gratias agamus, & cogitemus esse uictorias & triumphos filij Dei, reprimentis diabolos & eorum organa.

Verbum διαμβεύειν aiunt factum esse ἀ δριου, id est, folium fici, quia dicunt
X 3 olim

II. EPISTOLA AD

olim uictores coronatos esse folijs ficorū,
quia uictoria est dulcis. Ἀμβή est margo
uel extremitas, ut corona imposita capiti
aut cæteris ornamentis. Est autem dī-
milis significatio in constructione. Hic in-
quit: Ago gratias Deo uincenti & trium-
phanti in nobis per Christum. Hic per-
sona coniuncta triumphanti significatur.
In Colossensibus accusatiuus significat
personam hostilem, ducit in triumphum
Diabolos.

Bonus odor sumus Deo.

Sumpta est Metaphora à consuetudine
Sofferentium accensa thura, quæ fumos
fragrantes exhalant. Ac ut illi halitus
dissipantur, sic nostræ conciones in ge-
nere humano sparguntur, & saluantes sunt
ijs, qui eas fide accipiunt, alijs uero, qui
aspernantur, annunciant iram Dei. Di-
sertè autem inquit: Sumus bonus
odor Christi, id est, conciones nostræ
sunt halitus sparsi à Christo, & de ipso,
qui sunt grati D E O. Ac ut accom-
modatio sit illustrior, pinget in mente ima-
ginem Christi tanquàm summi Sacerdotis
coram

coram æterno patre offerentis accensa thura latè fragrantia & exhalantia fumos. Hos halitus interpretatur esse uocem Euangelij, quæ à Christo summo sacerdote per ipsos spargitur, & est efficax, quia ab ipso Christo editur, non est hominum inuentum, ut de efficacia ministerij statim prolixè dicetur in capite proximo, ubi ait, Euangelium esse ministerium Spiritus, & uitæ. Vult enim ostendere discrimen Legis & Euangelij, & refutat Pseudoapostolos, qui multa futiliter de Lege dicebant, conabantur politiam Moyli conseruare, & fingebant homines Lege iustos esse, non intelligebant, in Euangelio non constitui politiam huius uitæ mortalis, sed offerri filium Dei, qui remittit & abolet peccatum & mortem, & restituit æternam iusticiam & uitam, ut postea copiosius dicetur.

Et ad hæc quis sufficiens est?

Inerit breuem commemorationem de sua fidelitate, postea de efficacia loquetur. Ac duæ sunt sententiæ, quas tenere ambas necesse est. Prior hæc est: Certum

X 4 est

II. EPISTOLA AD

est, ministerium Euangelij efficax esse non potentia ulla humana, sed diuina, ut postea dicitur.

Hic dicat aliquis: Nihil igitur refert, a quibus aut quomodo doceatur, Si humana potentia nihil agit? Huic obiecti-
 onī respondet altera sententia, quae hic citatur: Etiam si efficacia est diuina, tamen nos oportet fideles esse in docendo, id est uocem Euangelij incorruptam tradere, sicut in priore Epistola dicit: Hoc requiritur, ut fideles simus. Ita hic inquit: Confirmit me fidelem esse, docere sine corruptelis traditam a Deo doctrinam, & iuuate teste & spectante meum cursum & iuuate Christo. Non misceo ueritati praesentia dogmata, sicut Caupones uina corrumpunt. Non inflecto ueritatem ad affectum Iudaeorum, qui somniant regnum pollicum, non ad iudicia rationis, quae putant Lege tolli peccatum, & nec Legem nec iusticiam Euangelij recte intelligit. Ad hac comemoracione de sua fidelitate referat ad alteram sententiam de efficacia, & de discrimine Legis & Euangelij.